

Три бажання

Українська народна казка

Були собі дід і баба і дуже бідно жили. Ні з'їсти, ні спити, як люди,— завжди голодні і холодні, а до праці сили не мали. Сиділи та сумували та в віконце позирали, що їм принесе людська ласка. А як світ не без добрих людей, то вони хоч і сиділи весь тиждень напівголодні, але ж в неділю не було ще кого ховати... Бо ще не було того дива, щоб в селі умер хто з голоду! То вже хіба в місті таке часом трапляється...

Ото прийшла до них раз хитрюща баба, а вона була чарівниця. Вони, чим мали, поділилися з нею, та ще й добрим словом прийняли і переночувати дали.

— За те, що ви мене не вигнали серед ночі з хати і останнім шматком поділилися, я вам хочу подякувати,— каже вона на прощання.— Я собі піду, а ви загадуйте три рази те, чого ви собі бажаєте, і кожне ваше бажання в мент[1] збудеться. Будете ви до кінця життя свого мене згадувати!

Та й пішла. Сіли старі за столом і почали думати, щоб їм таке загадати, щоб їхнє життя, таке злиденне та убоге, зробилося враз сите і розкішне? Поки баба сиділа та міркувала, чого б їй забажати в першу чергу, якого чуда, дід, дуже голодний, сказав, приказуючи:

— Перш за все хочу печеної ковбаси величезний шматок!

Аж ось дивиться, з комина спускається кільце ковбаси завбільшки з мотовило... Та такої рум'яної, аж дух приємний пішов по хаті... Баба глянула і позеленіла від злості на таке мізерне, нікчемне

дідове бажання. У неї бо в голові вже склалися інші: щоб вернути собі молодість, здобути багатства, великі скарби!.. А тут дід вихопився з своєю ковбасою, як циган на торг з козою, або як дурень зі ступою, і звів нанівець одне бажання! Не могла бабина душа цього стерпіти.

– А бодай же тобі, йолопе, тая ковбаса та до носа приросла! – вибухнула вона, запалившись гнівом до дідової необачності.

І що ж? В мить одну та ковбаса з комина та до дідового носа – цоп! – і приросла, мов там і вікувала.

Дивляться тоді вони одне на одного. Що за okazія? Що сталося?..

Дід, що завжди такий пристойний здавався бабі, неначе і не старий ще, хоч і з сивою бородою, тепер з ковбасою біля носа – то ж чиста малпа[2], проява, страхопуд якийсь, що й дивитись гидко, не те що! Сидять обоє і плачуть, що їм тепер робить?

– Ще тільки одне маємо бажання,– каже дід крізь сльози.

– Тільки одне! – каже баба.– Будемо вже тепер загадувати обоє разом.

– А будемо,– каже дід.

– Так, щоб же ота ковбаса та від носа відпала!

Сказали, а та ковбаса, хто знає, де й ділась, неначе її язиком злизало! Отут-то вони з тієї досади почали

сваритись, та докоряти одне одному, хто винен, чого раніш між ними ніколи не траплялось.

[1] В мент – вмить.

[2] Малпа – мавпа.